

Congregatie voor de Instituten van Gewijd Leven en de Gemeenschappen van Apostolisch Leven

Vaticaan, 20 januari 2022

Beste zusters en broeders van het godgewijde leven!

Ter gelegenheid van de XXVIe Dag van het Godgewijde Leven op 2 februari zullen wij in Rome de vreugde hebben deel te nemen aan de eucharistieviering in de Sint-Pietersbasiliek, voorgegaan door paus Franciscus. Wij zijn er zeker van dat ook in de afzonderlijke gemeenschappen en bisdommen van de wereld 2 februari een gelegenheid zal zijn voor ontmoetingen onder u. Het is een gelegenheid om de nabijheid van God te ervaren die blijkt uit de vreugdevolle trouw van zovele leden van religieuze instituten; kloosters, contemplatieve gemeenschappen, seculiere instituten en nieuwe gemeenschappen, de orde van de gewijde maagden, eremitisch leven en gemeenschappen van apostolisch leven.

Vorig jaar hebben we bij deze gelegenheid ieder uitgenodigd om een spiritualiteit van gemeenschap te cultiveren (*Vita consecrata*, n. 46), een wereldwijde broederschap op te bouwen en het visioen van een verenigde mensheid te dromen (*Fratelli Tutti*, n. 8). Dit zijn gedachten die reeds de weg hebben voorbereid van de Kerk die wij op het punt staan te betreden: Een Synodale Kerk: *communio*, *participatio* en *missio*.

Dit jaar nemen we het tweede woord van het motto van de synode over: *participatio* - deelname. Hiermee vragen wij uw betrokkenheid bij te dragen en deel te nemen. Niemand mag van deze reis worden uitgesloten of zich uitgesloten voelen. Niemand moet denken "het zijn mijn zaken niet". Allen worden uitgenodigd om deel te nemen aan een dynamiek van wederzijds luisteren die zich op alle niveaus van de Kerk afspeelt en waarbij het hele volk van God betrokken is" (paus Franciscus aan het bisdom Rome, 18 september 2021).

Het is in de eerste plaats een reis die elke gemeenschap van geroepenen uitdaagt. Deze weg is de zichtbare uitdrukking van een door liefde gekenmerkte gemeenschap. Het is een beeld van de goddelijke gemeenschap vol van al haar goedheid en schoonheid. De reis is bedoeld om nieuwe inspiratie te ontvangen om de uitdagingen van vandaag concreet aan te gaan. Als wij naar onze roeping kijken, kunnen wij opnieuw de vreugde ontdekken deel te nemen aan een groot plan van God waarvoor andere broeders en zusters vóór en mét ons hun leven hebben gegeven. Hoe groot was de opwinding aan het begin van ons eigen roepingsverhaal, hoe groot was de verwondering toen wij ontdekten dat de Heer ook ons geroepen heeft om deze droom van het goede voor de mensheid te verwezenlijken! Wij mogen ons gevoel van saamhorigheid nieuw leven inblazen en koesteren, omdat wij heel goed weten dat met de tijd de kracht van het begin vervaagt, vooral wanneer de aantrekkingskracht van het "wij" vervangen wordt door de kracht van het "ik".

Het eerste aspect van *participatio* - deelname wordt gezien in het erbij horen: ik kan niet deelnemen als mijn "ik" "alles" is en ik mijzelf niet herken als deel van een gemeenschappelijk project. Het kan niet slagen als ik niet de overtuiging heb dat lichaam en leden bij elkaar horen om te leven en dat "eenheid altijd boven conflict gaat!" (Paus Franciscus, Audiëntie 19 juni 2013)

Als wij deze weg van de Kerk gaan, zullen wij ons afvragen, beste zusters en broeders, naar wie wij in onze gemeenschappen luisteren? Wie zijn de zusters en broeders naar wie wij luisteren, en vooral, waarom luisteren wij naar hen? Dit is een vraag die wij ons allen moeten stellen, want wij kunnen ons geen gemeenschap van geroepenen noemen, en nog minder een levensgemeenschap, als de deelname van de een of de ander ontbreekt.

Laten wij ons met de rijkdom van onze charisma's en onze levenswijzen inzetten voor deze reis van de hele Kerk. Wij hoeven onze problemen en kwetsuren niet te verbergen om de overtuiging vast te houden dat wij goed kunnen ontvangen en geven. "Het godgewijde leven komt in de Kerk ter wereld, het groeit daar en kan alleen evangelische vruchten dragen binnen de Kerk, in de levende gemeenschap van het gelovige volk van God". (Paus Franciscus, 11 december 2021).

Deelname wordt dan een verantwoordelijkheid: we mogen niet afwezig zijn. Wij mogen niet verdwijnen tussen al die anderen; des te meer met de oproep om een synodale Kerk te worden! Al eerder wisten we dat synodaliteit in onszelf begint: door een mentaliteitsverandering, door een persoonlijke bekering, in het klooster en de gemeenschap, thuis, op het werk, in onze werken, zodat ons apostolaat en onze zending kunnen doorgaan.

Dit is een innerlijke beweging die herkenbaar wordt in ons leven: als een echo van dat eerste antwoord dat wij gaven op de liefdevolle roep van de hemelse Vader die ons heeft bereikt. In die ervaring van roeping en uitverkiezing ligt de oorsprong van deze innerlijke houding die het leven van de gemeenschap en van elk individu beïnvloedt. In die ervaring voelen we de kwetsuren en verwachtingen in ons eigen wezen, we doen wat we kunnen en beginnen met alles in Gods handen te leggen door gebed. Door de ervaring van de roeping sparen we kosten noch moeite om te getuigen van de hoop, zijn we bereid zijn een stap terug te doen, zolang we deze gemeenschappelijke weg bewandelen. Dit alles begint met luisteren en betekent ruimte geven aan de ander in ons leven, hem of haar serieus nemen met wat voor hem of haar belangrijk is.

Deelname krijgt zo het karakter van medeverantwoordelijkheid, die niet alleen betrekking heeft op de organisatie en het functioneren van de Kerk, maar ook op haar wezen, op de gemeenschap en op haar uiteindelijke betekenis: de missionaire droom om allen de hand te reiken, om voor allen te zorgen, om het mogelijk te maken te ervaren dat wij allen broeders en zusters zijn, dat wij een gemeenschappelijk leven hebben en een geschiedenis die altijd heilsgeschiedenis is.

Laten we samen op weg gaan!

Laten we onze stappen toevertrouwen aan Maria, Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand, en laten we de zegen van de Heer vragen voor ieder van ons.

João Braz Cardinal de Aviz, Prefect

José Rodríguez Carballo, O.F.M., Aartsbisschop Secretaris